

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: J. Č., narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Jelínkem
sídlem Ovčárecká 311, 280 02 Kolín

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2021, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Jelínka, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku 19 879 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 7. 4. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného shora (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 26. 11. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná změnila své zamítavé rozhodnutí ze dne 31. 5. 2019 a podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 540/2020 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) přiznala žalobci v návaznosti na jeho žádost ze dne 14. 2. 2019 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, a to ode dne 27. 6. 2019. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná realizovala rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, č. j. 49 Ad 39/2019-55 (dále jen „první rozsudek“), jenž

vycházel z posudkových závěrů vyslovených Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) v posudku ze dne 29. 7. 2020, podle nějž žalobcova pracovní schopnost poklesla ode dne 27. 6. 2019 o 70 % v důsledku zdravotního stavu odpovídajícího položce 8 (inkontinence stolice) oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity).

2. Žalobce v žalobě žalované vytýká, že nepostupovala zcela v souladu s § 38 a § 39 zákona o důchodovém pojištění a § 2 a § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, když nezohlednila, že dlouhodobým nepříznivým stavem odpovídajícím invaliditě v souladu s doloženými nálezy funkčních vyšetření ošetřujících lékařů trpěl již před datem 27. 6. 2019. Žalobce souhlasí s tím, že jeho pracovní schopnost trvale poklesla o 70 %, neboť závěry posudkové komise MPSV potvrzují i aktuální lékařské zprávy ze dne 14. 2. 2020 a 13. 5. 2020, má však za to, že zdravotní stav trvá přinejmenším od 4. 4. 2019, přičemž již předtím mohl jeho zdravotní stav odpovídat některému z nižších stupňů invalidity. Podotýká, že k žalobě ve věci sp. zn. 49 Ad 39/2019 přiložil sice jen lékařskou zprávu ze dne 27. 6. 2019, nicméně součástí zdravotního spisu, s nímž pracovala lékařská posudková služba, byla již v té době i lékařská zpráva ze dne 4. 4. 2019 s totožným popisem, stejně jako lékařská zpráva ze dne 28. 5. 2015 popisující mírnější zdravotní obtíže. Judikatura přitom shodně se zveřejňovanými stanovisky veřejného ochránce práv vyžaduje, aby posudkoví lékaři stanovovali datum vzniku invalidity okamžikem vzniku nemoci, kdy se objevily první zásadní obtíže, a věnovali se vývoji nemoci. K tomu však v případě žalobce nedošlo, ačkoliv byly podklady zachycující vývoj onemocnění součástí spisové dokumentace. Žalovaná se odmítla těmito lékařskými zprávami zabývat, nevyžádala si vyjádření posudkové komise a přiznala invalidní důchod od 27. 6. 2019 s odkazem na vázanost posudkem posudkové komise a rozsudkem soudu.
3. Žalobce popsal, že od roku 2015 a zejména od roku 2017 má výrazně silnější trvalé příznaky syndromu dráždivého střeva, jež snižují jeho celkovou výkonnost. Žalobce pociťuje únavu, slabost, vyčerpání, je často neschopný koncentrace. Trpí na průjemovou stolicí s nutkavým vyprazdňováním, obtíže má vždy po příjmu potravy a při chůzi či zátěži, i více než 6x denně. Po náhlém pocitu potřeby defekace musí okamžitě (v řádu sekund) vyhledat toaletu, jinak dojde k inkontinenci stolice. Nadto má žalobce pocit vlhkého konečníku, hlenový výtok a občas krvácí. Vzhledem k těmto potížím musí být žalobce v bezprostředním dosahu toalety a sanitárního zařízení, neboť je nezbytná jeho následná hygiena. Takové prostředí má pouze doma, přesto celodenně používá inkontinenční pomůcky. Má-li jít ven mimo domov, raději v rozporu s lékaři stanovenými režimovými opatřeními předtím nejí a nepije, ani toto opatření se však vždy nesetkává s pozitivním výsledkem, a nadto takové porušování životosprávy je akceptovatelné jen krátkodobě a výjimečně v mimořádných situacích. Inkontinence stolice má negativní dopad na kvalitu jeho života – žalobce má stres z ponížení, a proto nedobrovolně vyhledává samotu, čímž se izoluje; je omezen v běžných denních činnostech (jde o domácí i sportovní aktivity, cestování dopravními prostředky, pohyb po neznámých místech); žalobce je neschopen vykonávat původní zaměstnání (je bývalým hasičem a funkcionářem v oblasti požární ochrany), nepodařilo se pro něho najít ani jiné vhodné zaměstnání (kde by mohl využít dosaženého vzdělání a zkušeností) prostřednictvím Úřadu práce České republiky. Žalobce se na postižení neadaptoval a jeho postižení není ani stabilizované.

4. Žalobce dále uplatňoval výhrady vůči tomu, že mu byl oznámením stanoven jiný výplatní termín (k 20. dni v měsíci) než jeho manželce, ač opakovaně žádal o stanovení výplatního termínu na počátek měsíce, a nebude-li to možné, na výplatní den manželky (12. den v měsíci). I při znalosti ustanovení § 116 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 540/2020 Sb. (dále jen „organizační zákon“) má žalobce za to, že nelze přijmout zásadu plné libovůle správního orgánu, ale naopak je třeba vycházet ze zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. V poslední části pak žalobce namítl, že opakovaně žalovanou žádal o vyplácení dávky na bankovní účet, žalovaná mu však nevyhověla. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 116b organizačního zákona.
6. Žalovaná namítla, že je při svém rozhodování povinna plně respektovat závěry posudkových lékařů, stejně jako závazný právní názor soudu vyslovený v prvním rozsudku. Soud žalované uložil, aby v dalším řízení mezi své podklady zařadila i posudek Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 29. 7. 2020, nijak ji však nezavázal k tomu, aby si vyžádala jeho doplnění či posudek nový. Pokud měl žalobce proti posudku posudkové komise MPSV výhrady či připomínky, měl je uplatnit v soudním řízení a soud by si mohl vyžádat doplňující či srovnávací posudek. Žalobce si proti rozsudku nepodal ani kasační stížnost. Žalovaná ani nesouhlasila s tím, že by se měl okamžik vzniku invalidity stanovovat od okamžiku vzniku nemoci, neboť to neodpovídá právní úpravě, podle níž je základním předpokladem pro vznik invalidity dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. K druhé části žalobní argumentace žalovaná jednak upozornila na to, že v kontrastu s § 116 odst. 1 organizačního zákona nemohlo být očekávání žalobce, že bude výplatní termín určen podle jeho volby bez ohledu na provozní možnosti a dispozice plátce dávky, legitimní a jednak podotkla, že oznámení o výplatním termínu není rozhodnutím podle správního řádu. K třetí části žaloby pak žalovaná uvedla, že původní žádost o výplatu na bankovní účet neměla v době vydání nového rozhodnutí k dispozici, nicméně nyní již byla výplata na účet zařízena a touto cestou byl žalobci poukázán vrácený doplatek důchodu, nevyzvednutá splátka i jednorázový příspěvek důchodci. S ohledem na uvedené žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.
7. Žalobce v replice soudu navrhl vyžádání doplnění posudku posudkové komise ze dne 29. 7. 2020. Žalobce nesouhlasí s tím, že mu žalovaná klade za vinu, že k žalobě nepřiložil lékařskou zprávu ze dne 4. 4. 2019, podstatné je, že byla součástí dokumentace, kterou měla posudková komise a žalovaná k dispozici. Pokud jde o výplatní termín, žalobce nezpochybňuje pravomoc žalované jej stanovit, ale namítá, že dle oficiálního stanoviska žalované bude stanovována shodná splatnost důchodu u manželů, bude-li o to požádáno, v případě žalobce však bylo postupováno odlišně, což je diskriminační a tato libovůle porušuje zásadu legitimního očekávání. Na vyslovení právního názoru, že má být žalobci invalidní důchod vyplacen bezhotovostním převodem, již žalobce s ohledem na nápravu po podání žaloby dále netrvá.
8. V podání ze dne 16. 6. 2021 žalovaná ještě doplnila své vyjádření v tom směru, že žalobce nežádal o stejnou splatnost invalidního důchodu, jako má jeho manželka, nýbrž žádal (obdobně jako jeho manželka) o výplatu ke konkrétnímu dni v měsíci. O sjednocení výplatního termínu obou manželů žalobce požádal až dne 29. 4. 2021 a této žádosti žalovaná vyhověla, o čemž byl žalobce informován ve dnech 11. a 14. 6. 2021.

9. Podáním ze dne 6. 12. 2021 žalobce sdělil, že od 10. 2. 2020 mu byl přiznán vyšší starobní důchod, takže mu invalidní důchod již není vyplácen a nepřichází do úvahy ani jeho odnětí. Proto má smysl se zabýrat pouze tím, zda měl nárok na invalidní důchod v období před 27. 6. 2019. Po podání žaloby žalovaná žalobci vyhověla jak v otázce sjednocení výplatního termínu důchodů, tak v otázce výplaty důchodu na bankovní účet, proto v tomto směru již žalobce na žalobě netrvá. S ohledem na vázanost dříve vysloveným právním názorem soudu a shodnost skutkového stavu v období od 4. 4. 2019 do 26. 6. 2019 má žalobce za to, že v tomto období mu také náležel invalidní důchod třetího stupně. Posudkové hodnocení v posudcích Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 22. 7. a 21. 10. 2021 žalobce považuje za šikanózní, věcně nesprávné a účelově podané s předem stanoveným zadáním žalobce protiprávně poškodit a znevážit objektivní posouzení posudkové komise ze dne 29. 7. 2020. Namítá, že posudkoví lékaři byli podjatí, jelikož jsou v pracovněprávním vztahu k MPSV, jemuž podléhá i žalovaná. Žalobce uvedl, že usiloval o zadání znaleckého posudku, nepodařilo se mu však vzhledem k nové právní úpravě znalecké činnosti sehnat žádného znalce. Dále žalobce předložil několik aktuálních lékařských zpráv, k nimž mj. uvedl, že v lékařské zprávě MUDr. V. ze dne 25. 8. 2021 byla verifikována jedna z možných příčin fekální inkontinence – snížená funkce svěrače. Kromě toho žalobce odkázal na odborné materiály lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze (reálně jde ovšem o webové stránky tvořené absolventem 1. lékařské fakulty MUDr. J. Š.), podle nichž poškození svěrače je jen jednou z možných příčin (a nikoliv jedinou, jak nesprávně prosazují posudky posudkové komise z roku 2021) inkontinence stolice, jež je definována jako častý mimovolní a nechtěný odchod stolice, tedy pacientem nechtěná ztráta kontroly vyprazdňování stolice. Příčinou takového stavu přitom mohou být i průjemové stavy, chirurgické zákroky a řada dalších.
10. V průběhu jednání konaného dne 6. 12. 2021, z nějž se pracovnice žalované omluvila z důvodu chybějícího dokladu o pověření, žalobce zopakoval či odkázal na obsah svých písemných podání, přičemž podotkl, že vycházel z toho, že je nepravděpodobné, že by invalidita III. stupně vznikla skokově, a proto předpokládá, že invalidita vznikala postupně již dříve. Soud přitom zamítl návrh žalobce na zadání znaleckého posudku z oboru posudkového lékařství, neboť takový důkaz soud považoval za nadbytečný.
11. V průběhu jednání konaného dne 6. 2. 2023 žalobce setrval na tom, že je invalidní ve třetím stupni, nicméně uvedl, že z důvodu hospodárnosti je ochoten akceptovat závěry srovnávacího posudku ze dne 5. 1. 2023. původně zvažoval, že nechá vypracovat znalecký posudek ke zhodnocení zdravotního stavu žalobce v období od 4. 4. do 27. 6. 2019, nicméně s ohledem na předpokládané vysoké náklady tohoto důkazu od svého záměru upustil. Provedení důkazu znaleckým posudkem tak navrhuje jen pro případ, že by soud nehodlal vyhovět žalobě. Žalovaná setrvala na svém původním vyjádření.
12. Soud důkaz znaleckým posudkem z oboru posudkového lékařství neprovedl, neboť takový důkaz považoval již za nadbytečný v situaci, kdy srovnávací posudek prokazuje, že napadené rozhodnutí ve své části nevychází ze správně zjištěného skutkového stavu, a nemůže tedy v soudním přezkumu obstát.
13. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 2. 2019 byla se žalobcem na PSSZ sepsána žádost o přiznání invalidního důchodu od data vzniku nároku podmíněná dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Žádosti původně žalovaná rozhodnutími ze dne 31. 5. 2019 a ze dne 4. 10. 2019 nevyhověla, jelikož podle posudkových lékařů pokles pracovní

schopnosti žalobce činil toliko 30 %, takže nebyly splněny podmínky ani pro přiznání invalidity prvního stupně.

14. Soudu je z úřední činnosti známo, že rozhodnutí žalované vydané v námitkovém řízení však bylo zrušeno dne 19. 10. 2020 prvním rozsudkem, který vyšel ze závěrů posudku Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 29. 7. 2020, jež zejména s odkazem na odborné lékařské nálezy z oboru endoskopie ze dne 31. 5. 2019, 27. 6. 2019 a 6. 11. 2019 uzavřela na rozdíl od předchozích posudkových lékařů, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je fekální inkontinence, a to za přispění syndromu dráždivého tračníku s divertikulózou sigmatu (esovité kličky tlustého střeva) a hiátové hernie (jícnové kýly). Jedná se proto o postižení ve smyslu položky 8 (inkontinence stolice) oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, nikoliv podle položky 6a či 6b tamtéž. Posudková komise stanovila pokles pracovní schopnosti v důsledku tohoto postižení ve vyhláškou stanovené výši 70 %, což odpovídá již invaliditě třetího stupně. Posudková komise dále neuplatnila § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity, jelikož ostatní doprovodná zdravotní postižení žalobce neshledala posudkově významnými (ta byla kontinuálně léčena). Poněvadž nebylo možné vyloučit zhoršení zdravotního stavu žalobce, pokud by vykonával dosavadní výdělečnou činnost (protipožární technik), posudková komise nemohla konstatovat, že by byl žalobce na postižení adaptován. Platnost posudku tak byla stanovena natrvalo a za den vzniku invalidity byl určen den 27. 6. 2019, kdy byl žalobce vyšetřen v endoskopickém centru. Posudková komise shrnula, že se u žalobce nepravidelné urgentní průjemové stolice i přes dodržování dietních režimových opatření a farmakoterapii ustálily na počtu 5-6 denně, zejména po ránu a po jídle, žalobcova hmotnost tím neklesala. Žalobce trpí i nedobrovolným únikem stolice v případech, kdy okamžitě nevyhledá toaletu při pocitu náhlé potřeby. Inkontinence stolice coby těžké funkční zdravotní postižení podstatně ovlivňuje život žalobce v rovině společenské, sportovní i pracovní, neboť jeho aktivní pohyb je limitován diskomfortem – dyspeptickým (např. tlak v břiše, plnost po jídle, říhání, nadýmání) a defekačním. Jedná se přitom o takový sociální problém, který vede k izolaci žalobce. Protože soud tento posudek vyhodnotil jako přesvědčivý, zavázal žalovanou, aby jej zařadila mezi své podklady a zavázal ji právním názorem, že její předchozí posouzení zdravotního stavu žalobce (a tedy i jeho posudkové zařazení) nebylo správné. Soud nad rámec citace závěrů posudku posudkové komise závazně neurčoval, kdy došlo ke vzniku invalidity žalobce.
15. Prvostupňovým rozhodnutím dne 26. 11. 2020 žalovaná s odkazem na § 87 správního řádu v autoremeduře změnila své rozhodnutí ze dne 31. 5. 2019 a přiznala žalobci ode dne 27. 6. 2019 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 19 833 Kč měsíčně s tím, že od ledna 2020 se valorizuje na částku 21 066 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná s odkazem na to, že realizuje první rozsudek, konstatovala, že shledala, že námitkám žalobce doručeným dne 4. 10. 2019 lze plně vyhovět, a dále odůvodnila výpočet výše invalidního důchodu.
16. Přípisem ze dne 3. 12. 2020 žalovaná manželce žalobce sdělila, že nemůže přihlížet k individuálním požadavkům na stanovení dne splatnosti důchodu (s výjimkou manželů žádajících o stejný den splatnosti již při uplatnění žádosti o důchod), a proto nelze vyhovět její žádosti ze dne 26. 10. 2020.
17. Dne 12. 1. 2021 žalobce uplatnil proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, v nichž vyjádřil nesouhlas se stanovením vzniku invalidity až od 27. 6. 2019 a argumentoval identicky jako v žalobě lékařskými zprávami ze dne 4. 4. 2019 a 28. 5. 2015.

18. Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 2. 2021 žalovaná námitky žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění žalovaná obdobně jako ve vyjádření k žalobě uvedla, že byla zavázána právním názorem soudu, že je žalobce invalidní ve třetím stupni až od 27. 6. 2019 a že jí nepřísluší tento závěr přehodnocovat. Ověřila též, že lékařské zprávy ze dne 4. 4. 2019 a 28. 5. 2015 byly uvedeny v podkladech posudků zpracovaných posudkovými lékaři dne 7. 5. 2019 a 24. 9. 2019, Posudková komise MPSV v Praze tak při zpracování posudku ze dne 29. 7. 2020 měla informaci o nich k dispozici, a žalovaná proto nepochybuje, že k nim přihlédla. Námitky proti termínu splatnosti žalovaná považovala za nepřipustné, neboť se týkají oznámení ze dne 4. 12. 2020, a nikoliv prvostupňového rozhodnutí. Ke způsobu výplaty dávky pak konstatovala, že při vydání prvostupňového rozhodnutí neměla k dispozici žádost žalobce o zřízení výplaty důchodu na bankovní účet, nicméně její existenci nyní ověřila a při dalších výplatách k ní již bude přihlédnuto. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 8. 2. 2021.
19. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně a (vzhledem ke skutečnosti, že žalobce se dlouhodobě zdržuje v Kolíně – Sendražicích, což dokládá i průběh doručování ve správním řízení) i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu.
20. Soud s ohledem na argumentaci žalobce provedl důkaz posudkem Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 22. 7. 2021, jejíž členkou byla též lékařka s odborností v oboru interního lékařství. Posudková komise (pro soud překvapivě) konstatovala, že žalobce nikdy nebyl invalidní, přičemž svůj posudek ze dne 29. 7. 2020 označila za posudkový omyl. Zdravotnímu stavu žalobce v podobě syndromu dráždivého tračníku s doloženou divertikulózou esovité kličky tlustého střeva spojeného s urgentními průjemovými nepravidelnými stolicemi o frekvenci 5-6x denně, hlavně po ránu a do 30 minut po jídle, akcentovanými pohybem, avšak bez poklesu hmotnosti, doprovázeného bolestmi krční páteře, zvýšenou hladinou cholesterolu, bilirubinu a kyseliny močové a zvýšeným krevním tlakem odpovídá hodnocení podle položky 6b oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesem pracovní schopnosti o 30 % bez dalšího navýšení. Posudková komise vyšla z toho, že inkontinence stolice je definovaná nesprávnou funkcí análního svěrače, z podkladové dokumentace však neplyne, že by funkce svěrače byla narušena, jeho napětí je u posuzovaného přiměřené. Dokumentace naopak dokládá příznaky syndromu dráždivého tračníku. *Pokud jde o lékařské zprávy ze dne 27. 6. 2019 a ze dne 4. 4. 2019, obtíže v nich popisované jsou shodné, fekální inkontinence však jimi není objektivně verifikována.*
21. V návaznosti na tento posudek soud vyžádal od Posudkové komise MPSV v Praze ještě doplnění posudku. Posudkové komisi přitom sdělil, že stejně jako žalovaná je i soud nyní vázán již vysloveným právním závěrem, že posudkový stav objektivizovaný v lékařské zprávě ze dne 27. 6. 2019 odpovídá položce 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Tázel se tak posudkové komise, zda se zdravotní stav před 27. 6. 2019 podstatně odlišoval, a dále žádal vyjádření k otázce, zda funkční dopady postižení žalobce v podobě omezené schopnosti udržení stolice následkem divertikulitidy střev nebyly před 4. 4. 2019 srovnatelné s dopady skutečné inkontinence stolice.
22. V doplňujícím posudku ze dne 21. 10. 2021 Posudková komise MPSV v Praze, jejíž členkou byla též lékařka s odborností v oboru interního a plicního lékařství, setrvala na tom, že žalobce nebyl invalidní, a to ani od 28. 5. 2015. Funkční srovnání stavu posuzovaného se stavem provázejícím diagnózu inkontinence stolice se posudkové komisi

jeví jako značně nadhodnocené. Kontinuální odchod stolice i počet stolic je údajem udávaným žalobcem, jde o jeho subjektivní hodnocení. Porucha análního svěrače přitom není a nebyla u žalobce přítomna. V období do 4. 4. 2019 je doloženo přibývání na váze, ačkoliv při masivních a častých průjmech dochází k váhovému úbytku. V lékařské zprávě ze dne 4. 4. 2019 ani není uváděna inkontinence, nýbrž jen sklon k inkontinenci. V lékařské zprávě ze dne 28. 5. 2015 pak byly obtíže žalobce vyjádřeny oproti zprávě ze dne 27. 6. 2019 velice mírně (stolice 2-4x denně), což nelze hodnotit jako patologický stav. I při hypotetickém vnímání zdravotního stavu popsaného v lékařské zprávě ze dne 27. 6. 2019 jako inkontinence stolice jsou obtíže uváděné dne 28. 5. 2015 *de facto* jen mírnými zažívacími obtížemi, a to i z hlediska funkčních dopadů.

23. I přes uvedené posudkové hodnocení soud rozsudkem ze dne 6. 12. 2021, č. j. 49 Ad 7/2021-87 (dále jen „druhý rozsudek“), dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nejprve konstatoval, že není důvodná námitka podjatosti vznášena žalobcem proti členům posudkových komisí vypracovávajících oba posudky z roku 2021 pro jejich vztah k MPSV, do jehož resortu spadá též žalovaná. Kromě toho, že by takový důvod dopadal stejnou měrou na členy posudkové komise podávající posudek ze dne 29. 7. 2020, jež se žalobce dovolává, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti jednoznačně uzavřel, že takový vztah za důvod neobjektivnosti považovat nelze (viz již rozsudek ze dne 29. 5. 2003, č. j. 5 Ads 4/2003-35, publikovaný pod č. 33/2003 Sb. NSS). Namítaná skutečnost tedy nebrání tomu, aby soud z posudků vycházel. Dále pak soud vyšel z toho, co sdělil posudkové komisi, totiž že je stejně jako žalovaná vázán ve smyslu § 78 odst. 5 a § 54 odst. 6 s. ř. s. svými předchozími závěry vyslovenými v prvním rozsudku, že onemocnění popsané v posudku Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 29. 7. 2020 v návaznosti na lékařskou zprávu ze dne 27. 6. 2019 je onemocněním odpovídajícím položce 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a poklesu pracovní schopnosti o 70 %, přičemž tento stav byl dán i k datu vydání tehdy napadeného rozhodnutí (4. 10. 2019), od čehož se již nyní nemůže odchýlit. Soud měl přitom za to, že s ohledem na to, že skutkový (zdravotní) stav zůstal pro sporné období před 27. 6. 2019 dokumentován totožnými lékařskými zprávami (důkazními zdroji), jež měly k dispozici obě posudkové komise, nebyla závaznost právního názoru prolomena změnou skutkového stavu, přičemž nepřicházela do úvahy ani změna právní úpravy či judikatury vyšších soudů. Naopak se ale v prvním rozsudku nijak nevyjadřoval k okamžiku vzniku invalidity, tato otázka proto zůstala otevřena přezkumu. Za daného stavu tedy mohl vyjít jen ze závěru posudkové komise, že lékařské zprávy ze dne 4. 4. 2019 a 27. 6. 2019 dokumentují totožný zdravotní stav a že naopak zdravotní stav zachycený v lékařské zprávě ze dne 28. 5. 2015 je mnohem mírnější, s nímž nelze spojit žádný stupeň invalidity. Soud proto uzavřel, že žalobce musel být invalidní ve třetím stupni pro onemocnění uvedené v položce 8 oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity již od 4. 4. 2019, nicméně před tímto datem nebyl žalobcem zdravotní stav odpovídající jakémukoliv stupni invalidity prokázán.
24. Na podkladě kasační stížnosti žalované však NSS rozsudkem ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 526/2021-33, druhý rozsudek zrušil. NSS totiž vyšel z toho, že posudky Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 22. 7 a 21. 10. 2021 jsou novými důkazy zásadně měnícími důkazní situaci, v důsledku čehož soud nemůže setrvat na své vázanosti prvním rozsudkem. Jinými slovy tedy soud zavázal právním názorem, že i nový odborný pohled na shodnými lékařskými zprávami zdokumentovaný zdravotní stav představuje změnu skutkového stavu, jež prolamuje vázanost soudu i žalované dříve vysloveným závazným

právním názorem. Dále NSS zavázal soud právním názorem, že pokud podle § 88 odst. 8 organizačního zákona neplatí v řízení o námitkách zákaz změny k horšímu, není důvod, aby se totéž neuplatnilo v případě, že se objeví nové zásadní skutečnosti, i v navazujícím soudním řízení. Je tak na soudu, aby nově zodpověděl otázku, zda byl žalobce invalidní a případně od jakého data. NSS tudíž konstatoval, že při existenci rozporných posudků téže posudkové komise MPSV měl soud činit kroky k řádnému zjištění skutkového stavu, např. vyžádat si srovnávací posudek od jiné posudkové komise nebo znalecký posudek.

25. Soud si proto vyžádal srovnávací posudek u Posudkové komise MPSV v Hradci Králové. Ta v posudku ze dne 5. 1. 2023 v návaznosti na dosud shromážděné lékařské nálezy a i s přihlédnutím k žalobcem dodatečně doloženým nálezům v nepřítomnosti žalobce, který se z jednání posudkové komise omluvil, uzavřela, že žalobce v období od 28. 5. 2015 do 3. 4. 2019 nebyl invalidní, od 4. 4. 2019 se pak stal invalidním, avšak jen v prvním stupni. Posudková komise odmítla závěry posudku ze dne 29. 7. 2020, podle nějž měl být žalobce invalidní ve třetím stupni z důvodu fekální inkontinence, jako nesprávné, jelikož tento závěr vycházel jen ze subjektivních stesků žalobce, ale nikoliv z objektivně potvrzeného zdravotního postižení. Posudková komise zdůraznila, že ve všech odborných nálezech byl jako základní diagnóza uveden syndrom dráždivého tračníku s urgentními průjemovými stolicemi a divertikulóza esovité kličky a sestupného tračníku tlustého střeva. Inkontinence stolice je uváděna vždy pouze žalobcem jako jeho subjektivní potíže, ale nikdy nebyla objektivizována vyšetřením análních svěračů. Naopak dne 13. 5. 2020 bylo při gastroenterologickém vyšetření per rectum zjištěno, že napětí svěrače je přiměřené, což je jediné objektivní zjištění ve všech shromážděných nálezech. Pokud gastroenterologická zpráva ze dne 25. 8. 2021 ve svém závěru zmiňuje inkontinenci stolice pro urgentnost zhoršenou pravděpodobně oslabenou funkcí svěračů, oslabení funkce není ničím doloženo.
26. Proto posudková komise i v rámci srovnávacího posudku považovala za adekvátní podřazení zdravotního postižení žalobce pod položku 6b oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity určenou pro syndrom dráždivého střeva se silnějšími trvalými symptomy (průjmy, spasmy několikrát denně, snížení celkové hmotnosti), nicméně zvolila horní hranici vyhláškou stanoveného rozpětí v podobě poklesu pracovní schopnosti o 35 %, jelikož přihlédla k žalobcem subjektivně těžce snášeným občasným únikům stolice a k přítomnosti dalšího zdravotního postižení (divertikulóza esovité kličky a sestupného tračníku tlustého střeva). Naopak další diagnózy a stavy zjištěné u žalobce (žlučnickové obtíže, vředová choroba žaludku a dvanáctníku, skluzná jícnová kýla, mírná deformace počáteční části dvanáctníku, vysoký krevní tlak, porucha metabolismu tuků, zvýšená hladina močoviny, stav po cévní mozkové příhodě, hemeroidy, bolestivý syndrom krční páteře, stav po periferním poranění lýtkového nervu se zbytkovým oslabením okrajových částí nohou, mírná oboustranná nedoslýchavost a zvonění v uších, Gilbertův syndrom, recidivující pupeční kýla, stav po operaci pupeční kýly a oboustranně tříselné kýly, stav po opakovaném odstranění tumoru v oblasti palce levé nohy, stav po přetržení Achillovy šlachy, občasná závratě, stav po infekční žloutence a cysty jater) již posudkově významné nejsou. Pokud jde o vzdělání a zkušenosti žalobce jakožto vysokoškolsky vzdělaného požárního technika, ten může dosavadní či obdobnou práci vykonávat v kanceláři s možností kdykoliv okamžitě použít toaletu nebo může takovou práci vykonávat z domova. Žalobci však podle posudkové komise lze dát za pravdu, že nálezy ze dnů 4. 4. a 27. 6. 2019 obsahují obdobné subjektivní stesky, ale i objektivní údaje. Proto invalidita vznikla již dne 4. 4. 2019. Naopak nálezy z dřívější doby kritériím pro invaliditu neodpovídají.

27. Za tohoto stavu se soud zabýval tím, zda byl zdravotní stav žalobce i s přispěním srovnávacího posudku ze dne 5. 1. 2023 dostatečně prokázán. V této souvislosti byl klíčový zrušující rozsudek NSS, který vyslovil právní závěr, že za změnu skutkového stavu ospravedlňující průlom do závazného právního názoru a s ním spojené právní jistoty účastníků řízení, v němž byl takový právní názor vysloven, je třeba považovat i situace, kdy zdrojové doklady o skutkovém stavu (lékařské zprávy popisující zdravotní stav) nedoznaly změny (žádné nepříbyly), avšak objeví se nový odvozený důkaz v podobě odborného posouzení těchto shodných zdrojových dokladů, ovšem s jiným závěrem. S ohledem na závěr NSS tedy soud není povinen respektovat závěry posudku ze dne 29. 7. 2020, jemuž při vydání prvního rozsudku uvěřil, ale je oprávněn se od nich odchýlit, třebaže první rozsudek je stále v právní moci a nebyl zrušen.
28. Pozdější posudky posudkových komisí se shodly, že žalobce trpěl syndromem dráždivého střeva se silnějšími trvalými symptomy podřaditelným od 4. 4. 2019 pod položku 6b oddílu C kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž se jen lišily volbou adekvátního procentního hodnocení poklesu pracovní činnosti v rámci vyhláškou stanoveného rozpětí. Ostatně pod tutéž řadu položek onemocnění žalobce řadily i posudkové lékařky OSSZ a žalované. Již jen z kvantitativního hlediska je zjevné, že názor o možnosti podřazení rozhodujícího zdravotního postižení pod postižení fekální inkontinencí ve smyslu položky 8 kapitoly XI přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity vyslovený v posudku ze dne 29. 7. 2020 zcela vybočuje z jinak téměř jednotné linie ostatních posudkových hodnocení. Pravdou také je, že ani ve zdrojových zprávách není nikde jako žalobcova diagnóza uváděna fekální inkontinence, nýbrž vždy (vedle jiných) dráždivý tračník s průjmy či imperativní defekací; zmínky o fekální inkontinenci jsou vsutku, jak na to upozorňuje srovnávací posudek, uváděny zásadně jen v subjektivní části lékařské zprávy zachycující žalobcova osobní tvrzení, nikoliv ale závěry lékaře samotného. Údaj o diagnóze fekální inkontinence tedy nelze považovat za prokázaný, ale jen za žalobcův subjektivní popis toho, jak v té době vnímal intenzitu průjemových projevů divertikulární poruchy. To sice naznačuje, že problémy žalobce s udržením stolice mohly být značné a časté, pro objektivní nálezy v podobě diagnózy fekální inkontinence to však, jak dokládá objektivní pasáž lékařských zpráv, nebyl pro příslušné odborné lékaře dostačující podklad.
29. Za daného stavu (s ohledem na neexistující závaznost dříve vyslovenými závěry prvního rozsudku) tedy soud uzavírá, že vše naznačuje, že posudek ze dne 29. 7. 2020 byl posudkovým omylem, který byl následnými posudky posudkových komisí důvodně vyvrácen. K otázce namítané žalobcem, že diagnóza fekální inkontinence může mít různé příčiny, přičemž postižení análních svěračů je jen jednou z nich, nezbyvá soudu než konstatovat, že definice chorobných stavů spadajících pod konkrétní diagnózy, s nimiž pracuje vyhláška o posuzování invalidity, představuje vysoce odbornou otázku, pro jejíž posouzení soud nedisponuje potřebnou odborností. Tuto odbornost naopak mají posudkoví lékaři, kteří se v zásadě shodují v tom, že fekální inkontinence je definována právě postižením svěračů. Pokud jde o posudek ze dne 29. 7. 2020, ani ten takto definovanou diagnózu nepopírá, jelikož na str. 7 výslovně uvádí, že fekální inkontinence „vzniká v důsledku dysfunkce vnějšího análního svěrače a zvýšeného intralumínálního tlaku, např. při průjmu“. Nevzniká zde tak rozpor v definičním vymezení diagnózy fekální inkontinence, nýbrž v tom, že tento posudek se ve svém hodnocení opírá v podstatě jen o subjektivní tvrzení žalobce, jež ale nemají odraz v objektivních závěrech odborných lékařů. Jestliže se tedy posudkoví lékaři v otázce nutnosti zjištění dysfunkce svěrače shodují, není

na soudu, aby tento odborný závěr přehodnocoval jen na základě neoficiálních článků na internetu, na něž žalobce odkazuje, byť jejich autorem patrně může být vystudovaný lékař. Soud tedy nakonec akceptuje jako správný, lékařským zprávám nejlépe odpovídající závěr, že onemocnění žalobce je třeba hodnotit podle položky 6b kapitoly XI přílohy k vyhláše o posuzování invalidity, jelikož u žalobce nebylo prokázáno postižení análního svěrače.

30. Pokud jde o období předcházející datu 27. 6. 2019, zde již bylo posudky zpracovanými v letech 2021 a 2023 dostatečně zdůvodněno a prokázáno, že žalobce trpěl divertikulární poruchou i před uvedeným datem, přičemž jeho zdravotní postižení dosahovalo prokazatelně dne 4. 4. 2019 srovnatelné závažnosti jako ke dni 27. 6. 2019. To je dáno zcela obdobným, ne-li totožným popisem v objektivní části lékařských zpráv a je dále nezávazně ilustrováno i zachycením obdobných subjektivních stesků žalobce. Naopak před datem 4. 4. 2019 obdobně formulované lékařské zprávy k dispozici nejsou, přičemž lékařská zpráva ze dne 28. 5. 2015 ani po subjektivní stránce srovnatelné obtíže nezachycuje, natož aby z ní bylo možné dovodit trvalost popisovaných obtíží. Ostatně v posudku posudkové komise z 5. 1. 2023 nově zachycená lékařská zpráva MUDr. Doležalové ze dne 4. 10. 2017 zachycující tvrzení žalobce, že někdy má stolice jednou denně, někdy víckrát, ukazuje, že stav popisovaný v roce 2015 nebyl setrvalý. Tehdejší zdravotní obtíže se skutečně nejeví, že by měly dosahovat invalidizující tíže obzvláště silných trvalých symptomů syndromu dráždivého střeva (nebo dokonce postižení fekální inkontinencí). Nemohly by tedy vést k invaliditě ani v prvním stupni, jak se na tom shodly všechny posudkové komise. Vzhledem k tomu, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav musí být objektivně prokázán, k čemuž slouží lékařské zprávy, neboť v zásadě jen lékař má potřebnou odbornost k diagnostickému zhodnocení zdravotního stavu, a vzhledem k tomu, že k vývoji stavu od roku 2015 do 4. 4. 2019 není s výjimkou lékařské zprávy ze dne 4. 10. 2017 nadále dostupná žádná lékařská dokumentace, která by umožňovala prokazatelně určit, kdy zdravotní postižení žalobce dosáhlo tíže, jež by vedla k závěru o invaliditě žalobce, nezbyvá než vyjít z toho, že teprve od 4. 4. 2019 lze najisto stanovit, že projevy střevních obtíží žalobce dosáhly takové závažnosti, že je lze zařadit pod položku 6b kapitoly XI přílohy k vyhláše o posuzování invalidity. Lze předpokládat, že právě v té době se zdravotní obtíže žalobce zhoršily natolik, že jej donutily navštívit specializovaného lékaře. Před 4. 4. 2019 tedy nebylo prokázáno, že by byl žalobce invalidní.
31. Rozpor mezi posudkovými komisemi je pak dán ve vztahu k tomu, zda v rámci vyhláškou stanoveného rozpětí je namísto žalobcovo zdravotní postižení syndromem dráždivého střeva dokladované od 4. 4. 2019 (v kombinaci s početnými dalšími diagnózami) hodnotit poklesem pracovní schopnosti o 30 % nebo o 35 %. V tomto směru jde sice o rozdíl minimální, ale zároveň klíčový pro závěr o invaliditě žalobce. Zde se soud také přiklonil k závěrům srovnávacího posudku, jež považuje za logické, nejúplnější a nejpersvědčivější. Posudková komise MPSV v Hradci Králové ve svém hodnocení zahrнула souběžný vliv zánětlivého onemocnění hned dvou částí tlustého střeva, jež podstatnou měrou přispívá k projevům dráždivého tračníku, a zejména zvýšenou míru, v níž projevy této poruchy žalobce úkorně vnímá (to jasně zachycují průřezově prakticky všechny shromážděné lékařské zprávy ve svých subjektivních částech), což nepochybně má dopady i na jeho pracovní schopnost. Soud také vnímá citlivé společenské dopady onemocnění žalobce, jež i přes neprokázané postižení análního svěrače jej logicky významně omezovaly v pracovním zařazení i společenském životě. Jak naznačil posudek ze dne 5. 1. 2023, dosažená pracovní kvalifikace a vzdělání žalobci umožňovaly vykonávat i kancelářskou práci nebo práci, již by mohl v podstatné míře vykonávat z domova, čímž by byly

komplikace spojené s jeho zdravotním postižením minimalizovány, takže ani nebylo důvodu přistupovat k navýšení procentního hodnocení podle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity. Na druhou stranu ale i tak muselo být pro žalobce obtížné se pracovním uplatnit, a proto hodnocení pod úrovní odpovídající samotnému vzniku invalidity se nejeví soudu jako adekvátní. Ostatně Posudková komise MPSV v Praze výběr střední hodnoty v rámci vyhláškou stanoveného intervalu ani nijak neodůvodnila, na rozdíl od srovnávacího posudku, kde příslušné argumenty nechybí.

32. S ohledem na uvedené proto soud dospívá v rámci žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a jež otevírají soudu k přezkumu otázku, zda byl žalobce invalidní v období od roku 2015 do 26. 6. 2019, v souladu s hodnocením obsaženým ve srovnávacím posudku k závěru, že žalobce nebyl invalidní v žádném stupni až do 3. 4. 2019. V období od 4. 4. 2019 do 26. 6. 2019 však invalidní byl, a to v prvním stupni. Otázka, zda byl žalobce invalidní i v období od 27. 6. 2019 naopak nebyla vzhledem k uplatněným žalobním bodům přezkumu soudu otevřena. Z uvedeného pak vyplývá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z toho, že žalobce v období od 4. 4. 2019 do 26. 6. 2019 invalidní nebyl, tedy z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
33. Pokud jde ovšem o druhou a třetí skupinu žalobních bodů, soud se musí ztotožnit se žalovanou, že dané otázky (datum splatnosti důchodu a způsob jeho výplaty) vybočují z předmětu řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. O daných otázkách nebylo a ani nemělo být napadeným rozhodnutím rozhodováno. Bez ohledu na to, jestli v daných záležitostech byl postup žalované správný nebo ne, by tedy vyřešení těchto otázek nemohlo být důvodem zrušení napadeného rozhodnutí. Tyto žalobní body tudíž pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí nemohou být důvodné, nehledě na to, že žalobce již na nich v dalším průběhu soudního řízení netrval.
34. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a současně je povinna mezi podklady svého rozhodnutí zařadit i posudky Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 22. 7. 2021 a 21. 10. 2021 a zejména klíčový srovnávací posudek Posudkové komise MPSV v Hradci Králové ze dne 5. 1. 2023 (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
35. Soud neprováděl důkaz žalobcem v žalobě navrhanými listinami, jelikož jsou součástí předloženého správního spisu, a soud z nich tak bez dalšího vychází (správní spis není předmětem dokazování). Soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz ani potvrzením Úřadu práce České republiky, jelikož ze správního spisu je seznatelné, že žalobce byl od roku 2017 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, a navíc otázka získané doby pojištění není předmětem sporu. Znalecký posudek nebylo zapotřebí vypracovávat, neboť srovnávací posudek ze dne 5. 1. 2023 považuje soud za plně dostačující pro řádné zhodnocení skutkového stavu.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 19 879 Kč (zaokrouhleno na celé Kč). Tuto částku tvoří odměna za devět úkonů právní služby po 1 000 Kč [příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, repliky a vyjádření ke kasační stížnosti, dvě doložené porady s klientem v trvání přesahujícím jednu hodinu, účast na jednání Posudkové komise MPSV v Praze dne 21. 10. 2021 a u dvou jednání soudu dne 6. 12. 2021 a 6. 2. 2023 vždy v trvání do dvou hodin – § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), c, d) a g) vyhlášky

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) spolu s devíti paušálními částkami jako náhradou hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, náhradou za promeškaný čas 18 půlhodin á 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, cestovným dle § 13 odst. 5 advokátního tarifu, § 157 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a §§ 1 a 4 vyhlášky č. 589/2020 Sb. ve znění vyhlášky 375/2021 Sb., resp. §§ 1 a 4 vyhlášky č. 467/2022 Sb ve výši 874,33 Kč odpovídajícím náhradě jízdních výdajů na trase mezi sídlem tehdejšího zástupce žalobce a sídlem Posudkové komise MPSV v Praze (Kolín-Praha) a zpět osobním automobilem X při vzdálenosti tam a zpět celkem 146 km, spotřebě v kombinovaném provozu 4,7 l benzínu automobilového 95 oktanů na 100 km, sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km a průměrné ceně paliva 33,80 Kč/l, cestovným ve výši 934,22 Kč odpovídajícím náhradě jízdních výdajů na trase mezi sídlem tehdejšího zástupce žalobce a sídlem soudu (Kolín-Praha dne 6. 12. 2021) a zpět osobním automobilem X při vzdálenosti tam a zpět celkem 156 km, spotřebě v kombinovaném provozu 4,7 l benzínu automobilového 95 oktanů na 100 km, sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km a průměrné ceně paliva 33,80 Kč/l, cestovným ve výši 1 120,41 Kč odpovídajícím náhradě jízdních výdajů na trase mezi sídlem současného zástupce žalobce a sídlem soudu (Kolín-Praha dne 6. 2. 2023) a zpět osobním automobilem X při vzdálenosti tam a zpět celkem 157 km, spotřebě v kombinovaném provozu 4,7 l benzínu automobilového 95 oktanů na 100 km, sazbě základní náhrady 5,20 Kč/km a průměrné ceně paliva 41,20 Kč/l a konečně náhradou za 21% DPH dle § 57 odst. 2 s. ř. s. z předchozích položek ve výši 3 450,09 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení za sepsání podání ze dne 6. 12. 2021 soud žalobci nepřiznal, neboť podání mohlo být (a také bylo) předneseno ústně u jednání soudu konaného téhož dne. Jednalo se tak o neúčelně vynaložený náklad.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. února 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce